

- 2) vai norāde uz *lex causae* regulējumu, kura ietverta Regulas Nr. 1346/2000 13. pantā, lai noteiktu, vai “*minētais tiesību akts nekādiem līdzekļiem neļauj apstrīdēt attiecīgo lietu*”, ir jāinterpretē tādējādi, ka personai, kurai ir šāds pienākums, ir jāsniedz pierādījumi tam, ka konkrētajā lietā *lex causae* vispārīgi un abstrakti nav paredzēti nekādi līdzekļi, ar kuriem apstrīdēt aktu, kāds šajā lietā atzīts par tādu, kas rada kaitējumu, – līgumiskā parāda maksājumu – vai arī tādējādi, ka personai, kurai ir šāds pienākums, ir jāsniedz pierādījumi tam, ka, ja *lex causae* ir atļauts apstrīdēt šāda veida aktu, konkrēti nepastāv priekšnoteikumi – kas atšķiras no tiem, kuri ietverti *lex fori concursus* –, kuri izvirzīti, lai tiesā iesniegtajā lietā varētu notikt apstrīdēšana?
- 3) vai atkāpi ietverošais regulējums, kas paredzēts Regulas Nr. 1346/2000 13. pantā, – ņemot vērā tā jēgu un mērķi (*ratio*) aizsargāt attiecīgo pušu labticīgo paļāvību uz akta stabilitāti atbilstoši *lex causae* – var tikt piemērots arī tad, ja līgumslēdzējas puses ir reģistrētas vienā līgumslēdzējā valstī, kuras tiesību akti tādā acīmredzot kļūst par *lex fori concursus* gadījumā, ja kādai no pusēm iestāsies maksātnespēja, un puses, izmantojamas līguma klauzulu par citas līgumslēdzējas valsts tiesību aktu izvēli, panāk, ka aktu par šī līguma izpildi atsaukšanai tiek piemēroti *lex fori concursus* obligātie noteikumi, kas paredzēti, lai aizsargātu par *conditio creditorum* principu, kaitējot visiem kreditoriem gadījumā, ja iestājusies maksātnespēja?
- 4) vai Regulas Nr. 593/2008 ⁽²⁾ 1. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka “*gadījumi, kas saistīti ar tiesību normu kolīziju*” saistībā ar regulas piemērojamību ietver arī gadījumu, kad vienā dalībvalstī starp sabiedrībām, kuras reģistrētas tajā pašā dalībvalstī, ir noslēgts čartera līgums ar klauzulu par citas līgumslēdzējas valsts tiesību aktu izvēli?
- 5) vai tad, ja atbilde uz ceturto jautājumu ir apstiprinoša, Regulas Nr. 593/2008 3. panta 3. punkts kopsakarā ar Regulas Nr. 1346/2000 13. pantu ir jāinterpretē tādējādi, ka pušu izvēle attiecināt uz līgumu citas dalībvalsts tiesību aktus, nevis tās dalībvalsts tiesību aktus, kurā atrodas “*visi citi būtiskie situācijas elementi*”, neliedz piemērot pēdējās minētās dalībvalsts tiesību aktu obligātās normas, kuras ir piemērojamas kā *lex fori concursus* attiecībā uz iespēju apstrīdēt aktus, kuri īstenoti pirms maksātnespējas, kaitējot visiem kreditoriem, tādējādi šai izvēlei kļūstot pārākai par atbrīvojuma klauzulu, kas noteikta Regulas Nr. 1346/2000 13. pantā?

⁽¹⁾ Padomes 2000. gada 29. maija Regula (EK) Nr. 1346/2000 par maksātnespējas procedūrām (OV L 160, 1. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 17. jūnija Regula (EK) Nr. 593/2008 par tiesību normām, kas piemērojamas līgumsaistībām (Romā I regula) (OV L 177, 6. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 5. februārī iesniedza Supremo Tribunal Administrativo (Portugāle) – Associação Sindical dos Juizes Portugueses/Tribunal de Contas

(Lieta C-64/16)

(2016/C 156/32)

Tiesvedības valoda – portugāļu

Iesniedzējtiesa

Supremo Tribunal Administrativo

Pamatlietas puses

Prasītāja: Associação Sindical dos Juizes Portugueses

Atbildētāja: Tribunal de Contas

Prejudiciālais jautājums

Vai, ņemot vērā pārmērīga budžeta deficīta novēršanas un finansiālā atbalsta, ko regulē Eiropas Savienības normas, obligātās prasības, tiesu neatkarības princips, kāds tas izriet no LES 19. panta 1. un 2. punkta, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. panta ⁽¹⁾ un EST judikatūras, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj darba samaksas samazināšanas pasākumus, kurus piemēro Portugāles tiesnešiem, ja tos vienpusēji un turpināti piemēro citas suverēnas varas/orgāni, kā tas izriet no 2014. gada 12. septembra Likuma Nr. 75 2. panta?

⁽¹⁾ Eiropas Savienības Pamattiesību harta (OV 2000, C 364, 1. lpp.)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 10. februārī iesniedza *Tribunale Ordinario di Verona* (Itālija) – *Livio Menini un Maria Antonia Rampanelli/Banco Popolare – Società Cooperativa*

(Lieta C-75/16)

(2016/C 156/33)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Tribunale Ordinario di Verona

Pamatlietas puses

Prasītāji: *Livio Menini un Maria Antonia Rampanelli*

Atbildētāja: *Banco Popolare – Società Cooperativa*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Direktīvas 2013/11 ⁽¹⁾ 3. panta 2. punkts tajā daļā, kurā tas paredz, ka šīs direktīvas piemērošana “neskar Direktīvu 2008/52 ⁽²⁾”, ir jāsaprot tādējādi, ka tas neskar atsevišķu dalībvalstu iespēju paredzēt obligātu mediāciju tikai tiem gadījumiem, kuri neietilpst Direktīvas 2013/11 piemērošanas jomā, proti, Direktīvas 2013/11 2. panta 2. punktā minētajiem gadījumiem saistībā ar līgumstrīdiem, kas izcēlušies no līgumiem, kuri nav pārdošanas vai pakalpojumu līgumi, kā arī strīdiem, kuri neattiecas uz patērētājiem?
- 2) – Vai Direktīvas 2013/11 1. pants [...] tajā daļā, kurā tas nodrošina patērētājiem iespēju iesniegt sūdzības pret tirgotājiem atbilstošās vienībās, kas piedāvā alternatīvas strīdu izšķiršanas procedūras, ir jāinterpretē tādējādi, ka minētā tiesību norma nepieļauj valsts tiesību normu, kura paredz izmantot mediācijas procedūru kādā no Direktīvas 2013/11 2. panta 1. punktā minētajiem strīdiem kā priekšnoteikumu tam, lai prasību tiesā varētu celt puse, kas kvalificējama kā patērētājs, un katrā ziņā – valsts tiesību norma, kura paredz obligātu aizstāvja palīdzību un attiecīgās izmaksas patērētājam, kurš piedalās mediācijas procesā par kādu no iepriekš minētajiem strīdiem, kā arī iespēju nepiedalīties mediācijas procedūrā tikai tad, ja ir pamatots iemesls?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 21. maija Direktīva 2013/11/ES par patērētāju strīdu alternatīvu izšķiršanu un ar ko groza Regulu (EK) Nr. 2006/2004 un Direktīvu 2009/22/EK (Direktīva par patērētāju SAJ) (OV L 165, 63. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 21. maija Direktīva 2008/52/EK par konkrētiem mediācijas aspektiem civillietās un komercietās (OV L 136, 3. lpp.)